

MICHAL TESAŘ

ANACHRON

ANACHRON

Michal Tesař

1. STARÉ DOKY

„Jedním z posledních úspěchů vědecké teorie je formulace podmínek, za jakých je možno cestovat časem. Vědci ve spolupráci se společností *In-time* hypoteticky nasimulovali situaci pro procházení takzvaných časových bran, které vedou kamsi do jiných časových rovin. Je zatím téměř nemožné tento experiment fyzicky provést. Podle vyjádření jednoho z účastníků výzkumu je potřeba pro časový posun velké množství energie a také možnost vrátit se zpět do naší doby. Ve fázi výzkumu jsou také všechny další aspekty cestování v čase, především však „dopravní prostředek“ či „funkční oblečení“, které bude umožňovat bez újmy na zdraví projít již výše zmíněnými branami do minulosti a zpět.“

Šéfredaktor Drooger se s úšklebkem rozvalil ve svém pohodlném křesle a upřel na mne své žlučovité oči.

„A to je celé, pane kolego? Nic víc? Tohle mám dát na zítřejší titulku? Je to bez vtípu, nápadu, odkazů? To na Pulitzera dozajista nebude! Kdepak, pane kolego!“

Ten jízlivý výraz a tón hlasu mne provokoval. Sbalil jsem si desky s podklady a vzal za kliku u dveří jeho kanceláře.

„Tak zítra s nějakým nápadem, pane Watersi! Nápadem! To je něco, co zaujme, víte?“ uslyšel jsem na rozloučenou.

„Jistě, pane Droogere!“ procedil jsem mezi zuby a na zabouchnuté dveře jsem vztyčil prostředník.

Celý otrávený jsem přišel domů. Tedy domů; pronajatá garsonka na periferii města s výhledem na staré doky a nákladní nádraží – to byl domov Paula Waterse, absolventa univerzity v oboru investigativní žurnalistiky a tvůrčího psaní, jenž v současné době pracuje pro bulvární plátek Edgara Droogera, slizkého darebáka a hrubiána, který si nechává říkat šéfredaktor a rozhoduje o mém platu, a hlavně o tom, jak a co mám psát. A to mne uráží ze všeho nejvíce. Takový neotesanec, který ve svém životě četl maximálně složení potravin na obalu sušenek a možná komiksy a kterému jména jako Gogol, Orwell, Dostojevskij, Čapek, Hugo, Dumas, Verne, Balzac či Asimov neříkají vůbec nic, tedy takový tupec mi bude vykládat, že píši bez vtipu či nápadu?

Otevřel jsem si pivo a vztekle mrštil zátkou z okna. Opřel jsem se o okenní rám a hleděl bez zájmu na bloky starých betonových budov, ve kterých před desítkami let kypěl život. Tisíce dělníků zde stavělo a opravovalo lodě všech velikostí, od rybářských trawlerů až po zaoceánské giganty. A dnes? Nikde ani náznak života a fádni šed' opuštěných doků, které zíraly k nebi desítkami špinavých a rozbitých oken.

Náhle se mi zdálo, že jsem v končícím odpoledni zahlédl v jedné z hal jasný záblesk, vzápětí druhý a třetí. Jak kdyby někdo svařoval. Ovšem ta svářečka, generující takové záblesky, by musela být opravdu velká!

Nad budovy vylétli s hlasitým protestováním rackové, poplašení náhlým impulsem, který jim byl zjevně cizí. Po chvíli kroužení se

neuspořádaně snesli zpět a záblesky se již neobjevily. Dopil jsem pivo a zavřel okno.

„*Však si o tom zítra přečtu v novinách a na netu,*“ ozvalo se mi v hlavě.

„No jo, ale kdo to tam napíše?“ otázal jsem se nahlas a smutně se zasmál lacinému vtipu.

Chvíli jsem ještě rozsáhlý komplex budov pozoroval, ale nic už se nedělo. Rackové klidně seděli, zobáky zabořené pod křídly.

Po večerním rituálu, který sestával z večeře a spěšném prolétnutí zpráv na různých zpravodajských a bulvárních portálech, zapadl jsem do pohodlného ušáku, nohy natáhl před sebe a otevřel si láhev dobrého whisky. V televizi běžel jakýsi nudný seriál a mně se po druhé sklence začala klížit víčka.

Vtom celý byt zvenku osvětlilo jasně bílé, řezavé světlo. Vyděšeně jsem vyskočil a chtěl pohlédnout z okna. Oči se mi však pod přívalem ostrých paprsků samy zavřely. Po několika sekundách vše bolestivě zhaslo. Jen v opuštěném doku dohasínal jakýsi žhnoucí bod. Ozval se ve mně novinář. Vzal jsem kameru se stativem a postavil ji k oknu. Nastavil jsem parametry snímání, dal si sprchu a unaven celodenním stresem a dvěma sklenicemi alkoholu, spal jsem tvrdě až do bzúčení budíku, nepřítelů všech spáčů.

Zase další den, kdy se budu muset dívat na toho tupce Droogera. Ta myšlenka mi zkazila ranní vstávání. Poté si můj mozek uvědomil, co se včera večer dělo a já byl neodolatelnou silou puzen ke kameře. Neumytý, hladový, s rozechvělými prsty jsem propojil přístroj s notebookem a před očima mi vyvstaly události dnešní noci v docích,

které měly být prázdné – tedy až na pár bezdomovců – ale které si evidentně žily svým vlastním nočním životem. Nebo alespoň jedna jejich část. Zjistil jsem, že ony podivné záblesky se objevily ještě pětkrát, přibližně v intervalu jedné a půl hodiny. Světlo bylo tak intenzivní, že kamera vůbec nedokázala doostřit, odkud zdroj světla pochází. Zkoušel jsem si záznam pustit zpomaleně a snažil se poznat, z kterého místa více než čtyřsetmetrové budovy ono záhadné blýskání vychází. Vše nasvědčovalo tomu, že přímo ze středu stavby. Udělal jsem si screenshoty, načrtl rámeček článku a vyrazil do práce.

„To nemyslíte vážně, pane Watersi! Nějaký bezdřák pálí starý kartony, aby nezmrz’ a vy hned záhada! Člověče, já nechápu, co je na tom tak tajemného. Možná vám svítí do oken někdo, koho jste kdysi nasral a teď vám dělá ze života brajgl. Cože to máte vystudovaný? Investigativní žurnalistiku? Jo? Tak víte co, pane Watersi?“

„Nevím, pane Droogere. Do hlavy vám nevidím! A ani nechci!“

„Tak já vám dávám týdenní dovolenou, neplacenou, samozřejmě, a vy můžete pátrat, až se z vás bude kouřit!“ zachechtal se svému ubohému vtipu.

„Mám přinést výpověď hned, nebo to stačí za týden po dovolené?“

„My si asi nerozumíme. Vy opravdu vypátráte, kdo vás a možná ještě nějaký lidi z toho vašeho baráku budí a můžeme to dát jako podnět pro policii do mých novin a na web. Už rozumíte? Vy to sepišete, nu a pokud to bude stát za hovno – ostatně jako téměř všechno, co jste kdy sepsal – pak vaši výpověď napíšu sám. Táhle jsou dveře a za týden se budu těšit, pane Watersi!“

Musel jsem se držet, abych mu nedal pěstí! Debil jeden arogantní!

Práskl jsem dveřmi jeho kanceláře a celý rozpálený přišel domů. Sotva jsem zabouchl dveře, můj první pohled patřil starým dokům Nic. Jen šedá masa betonu a skla. K čertu! Drooger měl asi pravdu. Stojí to za hovno. Všechno. Nebo? Co to je? Vrhnuł jsem se k oknu. Nad prostřední budovou se vznášel velký oblak namodralého kouře. Co se to tam, ksakru, děje? Rychle jsem vyhrabal dalekohled a přiložil ho k očím. Ve výhledu mi překážel štít jedné z bližších budov, ale v mezeře jsem viděl pobíhat asi tři muže, kteří tahali jakási lana, poté se mihnul nákladní vůz s přívěsem, a nakonec znovu ten oblak modrého kouře.

Celý zmatený jsem čekal na večer, zabalil termokameru, objektiv pro noční vidění a kolen desáté hodiny večerní jsem v černém oblečení včetně kukly vyšel ven s jasným cílem – nenápadně se dostat k oné podivně žijící betonové hale. Naštěstí pejskaři již byli doma a bezdomovci zalezli u teplovodních trubek a zabalení v kartonech. Všude byl klid a já se tiše plížil kolem plechového plotu, jímž byly doky obehnány. Našel jsem po chvílce díru, kterou jsem se protáhl dovnitř. Zorientoval jsem se a tiše klusal do středu zástavby. Prohlédl jsem celý prostor termokamerou a až na několik potkanů jsem neviděl nic. Noktovizor mi také nic neprozradil. Znamenalo to jediné. Cesta je volná! Přeběhl jsem široké prostranství a s bušícím srdcem zastavil u rohu „mé“ budovy. Znovu jsem vše prohlédl pomocí přístrojů a znovu nic! A přesto tady někdo včera i dnes byl! To světlo jsem viděl jasně. I kamera ho zachytila.

Tiše jako noční přízrak jsem klouzal podél stěny k obrovským vratům, ve kterých se nejasně rýsovala malá branka pro vstup.

Bohužel zamčená. Zase nic! Vztekle jsem kopl do silného lana, ležícího na zemi jako tlustý had. Pak mi to došlo. No jasně, lano! Kam vede? Nasadil jsem si noktovizor a kráčel podél lana. Dovedlo mne jako ona proslavená Ariadnina nit až k betonovému molu, kde volně splývalo podél stěny do chladné vody zálivu. Asi o padesát metrů dál končilo ve vodě i další lano. Nač lana až k vodě? Vždyť zdejší doky už dobrých patnáct let nefungují! A teď? Nejdříve záblesky, pak dým, nákladní auto, lana k vodě. Nic z toho mi nedávalo smysl. Byl jsem opravdu zmatený, ale zato pevně rozhodnutý vydržet třeba celou noc a zjistit, co za tím vším vězí. Zalezl jsem do hustého křoví na konci betonové hráze a čekal.

„Základní vlastností investigativce je bezbřehá trpělivost, pane Watersi, dobrý postřeh a úsudek hodný Sherlocka Holmese. Ale především trpělivost, pane Watersi!“ vytanula mi na mysli slova profesora Teaslyho, který nám přednášel na univerzitě.

O pravdivosti jeho slov jsem se vzápětí přesvědčil. Nebyla ještě ani půlnoc a měsíc postříbřil hladinu přístaviště, čímž mi umožnil mít lepší rozhled. Klidnou hladinou téměř neznatelně plynuly ploché vlny a rackové klidně pospávali se zobáky zabořenými do hřbetů. Náhle se jako pod úderem elektrického šoku všichni ptáci probudili a s typickými skřeky odlétli kamsi do temnoty. Po necelé minutě se poté na hladině objevila jakási temná hmota, která se velmi pomalu a bezhlučně šinula k přístavní hrázi. Chvatně jsem si navlékl brýle pro noční vidění a záhy jsem zjistil, že se blíží jakýsi člun, pravděpodobně ponorný a že se vrací do přístavu. Viděl jsem na nízké plošině stát dva muže s připravenými úvazy, s jejichž pomocí připoutali plavidlo

k molu. Tlustá lana splývající do vody sloužila jako nárazníky pro boky lodě. Sotva člun znehybněl, pevně uvázan k přístavní hrázi, objevil se na plošině před nízkou věží třetí muž. Prohlédl úvazy a společně všichni tři zamířili k hale, ze které vycházela lana a jejíž dveře byly pro nezvané pevně zamčeny. Sotva zmizeli v útrokách haly, vylezl jsem co možná neslyšně z křoví a zamířil za onou trojicí. Náhle se rozsvítilo jedno z oken v přízemí. Instinktivně jsem se přitiskl k zemi a s bušícím srdcem čekal. Všude byl však klid, a tak jsem mohl – vyhýbajíc se kuželu světla – pokračovat v tiché chůzi. Když jsem dospěl až k rozsvícenému oknu, opatrně jsem nahlédl dovnitř. Ve světle několika zářivek jsem uviděl tři muže oblečené v jakýchsi kovově lesklých černých overalech, které těsně obepínaly celé tělo. Oblek měl i kapuci jako rybářská pláštěnka a na hrudi jim svítilo bílé písmeno „A“.

Nechtěl jsem se zbytečnou zvědavostí dopustit nějaké chyby, proto jsem se vrátil do mého bytu. V hlavě jsem měl zmatený vír otázek, které kroužily jako na kolotoči.

Kdo jsou ti muži? Co je to za plavidlo? Proč a odkud připluli tajně, v noci, do starých doků? Co to měli na sobě? Proč písmeno „A“? Kam poplují? Jsou nebezpeční? Ozbrojení?

Nemohl jsem dlouho usnout, až zbytek ginu ukončil mé trápení a zjitřená mysl se pomalu uklidňovala. Usínal jsem.

2. BEZ NÁVRATU

Probudil jsem se těsně po desáté hodině ranní. Popadl jsem dalekohled a přejel doky pátravým pohledem. Uviděl jsem lana, ale jinak nic ani nikoho dalšího. Po obědě jsem si připravil hlasový záznamník, citlivý mikrofon, noční dalekohled a fotoaparát. Dal jsem si sprchu a ještě se trochu prospal. V šest hodin večer mnou již cloumala netrpělivost a do deváté hodiny se čas neúprosně vlekl. Kontroloval jsem dalekohledem staré budovy snad stokrát, ale nic se nezměnilo. Déle už jsem to doma nevydržel. Cosi uvnitř mi říkalo, že mne čeká novinářská senzace, a tak jsem již v půl desáté schován v křoví netrpělivě očekával věci příští.

Mikrofon jsem zasunul do štěrbině mezi rámem okna a zvětralým zdivem místnosti, kde tři muži seděli včera v noci. Několikrát jsem vyzkoušel bezdrátové spojení odposlechu se záznamníkem, nočním dalekohledem jsem prohlédl prostranství před dokem a lesklou plochu zálivu. Nic. Čas se vlekl a já už pomalu pozbyl naděje na úspěch. Přemáhal mne spánek, když mne probudili mí spojenci – ukřičení rackové. Vše se odehrávalo přesně podle včerejšího scénáře. Tajemná loď přistála u mola, muži ji uvázali a vyšli na břeh. Odešli do budovy, rozsvítilo se světlo a záznamové zařízení začalo pracovat. Avšak dnešní dění bylo velmi krátké. Po necelých pěti minutách světlo v místnosti pohaslo, muži se vrátili do svého plavidla a posléze zmizeli v zálivu. Rozrušení ptáci si váhavě posedali zpět na klidnou hladinu a rozhostilo

se ticho. Rozzlobený, vylezl jsem z křoví, vytáhl mikrofon a odešel domů.

Sotva za mnou zapadly dveře, už jsem seděl u notebooku a kopíroval záznam odposlechu. Poté jsem si ho pustil. Z reproduktorů byl slyšet nejprve neurčitý šum, skřípot a zvuky kroků. Následovala věta:

„Říkám vám, pánové, že se dnes přesvědčíte o tom, že Napoleon byl blázen, který rozvrátil Evropu, a nikoliv bezvadný stratég a vynikající vojevůdce!“

Chvilí bylo ticho a promluvil druhý hlas:

„Já tohle mínění nesdílím. Věřím, že nás *Anachron* rozsoudí, pokud najdeme správnou bránu!“

„Vše je připraveno k vyplutí, pánové. Přesvědčíme se o pravdě!“

„Díky, tak tedy vzhůru, pokud bude brána, tak Napoleon čeká!“
rozeznal jsem hlas prvního muže.

Následovalo cvaknutí vypínače a zvuk zavíraných dveří.

Pustil jsem si celý záznam ještě několikrát a dospěl k názoru, že jsem se dostal na stopu – jemně řečeno – bláznů. Ale copak blázen dokáže postavit či ukrást, a hlavně řídit plavidlo, které pluje na hladině a možná i pod vodou? To těžko! Tak kdo to je? A co má znamenat ten podivný rozhovor?

Celý zmatený jsem napsal článek Droogerovi a odebral se na lože.

Druhý den před obědem jsem si otevřel webové stránky Droogerova plátku a tam si na titulní straně přečetl:

Prohání se pod hladinou šílenec?

/od zvláštního zpravodaje P.Waterse/

V opuštěných docích na jižním okraji města se noc, co noc objevuje neznámá loď, ponorný člun, možná ponorka. Její tříčlenná posádka v podivných oblecích s písmenem „A“ na hrudi pravidelně připlouvá kolem půlnoci a po chvíli opět mizí v temných vodách zálivu, míříc pravděpodobně do hlubin oceánů. Kam tato tajemná loď pluje? Komu slouží? Kdo ji zkonstruoval?

Příliš mnoho otázek a neznámých a žádná odpověď. S vynaložením velkého úsilí a při nasazení nejlepších investigativních zkušeností a techniky bylo našim zpravodajem zjištěno, že muži z posádky hovoří o Napoleonu Bonaparte jako by byl živý, o jakémsi soudci Anachronovi – kterého pochopitelně v soudních kruzích nikdo nezná – a o mnoha dalších věcech a osobách, které si redakce prozatím ponechá v tajnosti a které nasvědčují tomu, že tito muži nejsou zcela duševně zdraví. Titulek našeho článku bychom mohli doplnit slovy: „A máme se bát?“

Více čtěte v zítřejším vydání našeho listu, nebo na www.droogerspublic.com.

Myslím si, že většina lidí má ještě v živé paměti události kolem inženýra Strowinskyho, jeho aktivní podpory hnutí NWW, jeho ponorkami i strašlivou zbraní, zkonstruovanou na základě myšlenek a plánů Alessandra di Trieste. A co když se objevil někdo další? Někdo stejně šílený? Ale jak do toho zapadá Napoleon či soudce Anachron, kterého nikdo nezná? Je to pseudonym, skrývající pravou identitu?

Chvilí jsem surfoval po internetu, hledal na všech možných zpravodajských serverech nějaké zprávy o námořních neštěstích, ale nic důležitého jsem nenašel. Najetí trajektu na břeh kdesi v Malajsii a porucha ropného tankeru v japonském přístavu. Nic dalšího. Žádná podezřelá zpráva o výskytu nějakého neznámého plavidla. Prostě nic.

Snědl jsem oběd a napsal další článek tomu blbci Droogerovi. Ještě večer mi přistála v mailu upravená podoba mé zprávy. Musím říci, že šéfredaktor je opravdu hlupák k pohledání. Četl jsem a kroutil nevěřicně hlavou.

NWW znovu ožívá?

/od našeho zpravodaje P.Waterse/

Není to tak dávno, co se svět třásl při vyslovení jména Strowinsky a před hnutím New White World, které jím bylo i pomocí strašlivé zbraně, konstruované podle myšlenek Edisona, Tesly a di Triesteho, podporováno. Jak jistě čtenáři vědí, tento nebezpečný muž byl údajně zlikvidován na svém ostrově kdesi severně od Islandu. Ale je tomu skutečně tak? Není inženýr Strowinsky naživu? A nepodporuje onu tajemnou loď, kterou jsem díky létům praxe skvělého investigativce našel? Čeká nás tedy teror nad i pod hladinou? Mají se bát podnikatelé v námořní dopravě, pojišťovny, vlády, občané? Má hnutí NWW své pokračovatele? Rozhodně budeme pátrat dál a vy nás můžete sledovat v listinné i elektronické podobě!